

A Godhavn-ban (Qeqertarsuaq) eltöltött és jobbára esős napjaink után szeptember 8-án reggel útnak indultunk. Bár előző este még arról álmodoztunk, hogy újra megkíséreljük az Illulisatba való felhajózást, ám a kikötő előtti hullámvész gyorsan eltérített bennünket ettől a tervünktől. Így ezen a napon a számunkra kedves és általunk csak Herbária illatú szigetnek elnevezett Gronne Eyland szigetekre hajóztunk át.

Igaz, ez is egy hosszú menet volt, de érkezés után gyorsan összekészültünk, és így az estében volt még annyi időnk és lelkesedésünk, hogy csónakkal partra szálljunk. Ez is egy kellemes barangolás volt. Nagyon kíváncsiak voltunk, most látjuk-e azokat a nagyméretű madarakat s a területet őrző kis rókát. Róla azóta megtudtuk, hogy a neve „Arctic fox” és nagyon jól alkalmazkodik a helyi körülményekhez. Furcsa módon se nem vörös, se nem fehér hanem szürke a bundája és nagyon aranyos kis állat. Vele most is találkoztunk a szigeten. Ismét egy kövön ült, s újfent furcsa, rekedt, ugatás szerű hanggal próbál elijeszteni bennünket. Mi azonban nem voltunk olyan ijedősek, s miután elbújt a föld alatti üregébe, mi – és ebben Kristóf jeleskedett igazán – bekukucskáltunk a bejáraton. Bentről továbbra is hallottuk a rekedt csaholás szerű hangot, így hát nem is akartuk tovább zavarni őkelmét.

A múltkori távozásunkkor már csak messziről és a hajóról látott igen nagyméretű, csupasz lábú, hosszú nyakú madarak rejtélye is megoldódni látszik, habár ki tudja. Most a szigeten nagy ludakat találtunk. Ezek ugyan kisebbek, és nem pont olyanok voltak, mint a két héttel ezelőtt távolból láttak, de jobb híján elfogadtuk válasznak.

Bár a halak bősége és ezek szerint a vadludak átvonulási útvonala biztosíthatták a hajdan itt lakók élelem szükségleteit, de azért az élet mégis cudar lehetett egy olyan helyen ahol még a halottaikat sem tudták eltemetni, csupán körberakni kövekkel. Ma már nem lakik itt senki, és védett a terület.

Másnap egy kicsit szelesebb napra ébredtünk. Bár hajnalban indultunk ám az előző esti tervezetésünket ismét a biztonságosabb útirányra módosítottuk, és inkább Aaissiatba hajóztunk.

A rádióban hajnal óta rendszeresen a „gale warning” figyelmeztetések, mely már szinte az egész partvonalra érvényesek, pedig a partvonal itt Grönlandon meglehetősen hosszú. A kikötőben nagyon frappánsan kikötöttünk a móló mellé. Ezt követően átálltunk egy másik, védettebbnek tűnő ám szűk helyre. Ott azonban rövidesen kiderült, hogy nekünk itt apály esetén már nem maradna elegendő víz, ezért ismét új helyet kellett keresnünk magunknak. A halászok tanácsára átkötöttünk a móló belső felére egy öregecske haláshajó oldalára. Ez jó tanács volt, bebizonyították ezt az elkövetkező napok eseményei. Az egyébként a jól védett kikötőben többször is 30 csomó fölé kúsztak a szelek, s a hullámozás ezen az oldalon lényegesen mérsékeltebb volt, mint ahol előzőleg álltunk. Ennyit jelent a helyismeret és a segítőkész helyiek jó tanácsa.

Hát igen, már tavaly a Feröer szigeteken is megmondták, hogy az atlanti térségében a szeptemberi időjárás nem valami jó. Szó mi szó, az elmúlt közel két hétben, azaz szeptember elseje óta összesen két napon volt jó idő. Azt szerencsére ki is használtuk hajózásra.

Még az Aaissiatba való érkezésünk napján történt, hogy Kristóffal kettesben, amolyan fiús programként elmentünk egy kicsit sétálni, és a közeli halpiacon kötöttünk ki. Mint afféle turisták nézelődtünk a kirakott halak, madarak és bálna darabok között, mikor az egyik halász beszédbe elegyedett velünk.

Ő a bálna daraboknak volt a gazdája, s kérdezte kóstoltuk-e már? Nem, mi még nem. - mondtam én. Erre vette a kését, lekanyarított egy vékonyka darabot az egyik friss és nagyon vörös húsból. Levágta az elejét és bekapta, mutatván, hogy ez jó, és nyújtotta a többi nekem. Miért ne? – gondoltam, s óvatosan én is megkóstoltam a sötét vörös húsdarabot. Hmmm... egész finom, sőőöt, nagyon is az! Miután erre rájöttem, a falat következő harapása Kristófé lett, akinek szintén nagyon ízlett a husi. Látván lelkesedésünket, a halász kanyarított egy kisebb darabot a bálna bőréből is, ami a külső, szalonna jellegű részt fedi. Mit ne mondjak, ez a malac fülére emlékeztető rágógumi is egész jó volt. Kristóffal egy véleményen voltunk.

Mikor mindezt elmeséltük a hajóban a lányoknak, azok előbb egy kicsit hüledeztek, majd fellelkesedtek egy bálnasült gondolatára. Meg is beszéltük, hogy másnap kipróbáljuk, mint helyi specialitást. Igaz a következő napok esős és erős szeles időjárása ezt a tervet odébb tolt, de a sült az egyik ebédre csak elkészült és mindannyiunknak ízlett.

Egyik este vendégül láthattuk a hajónkon azt a házaspárt, amelyik magyar származású férfi tagjával még korábbi kikötésünk alkalmával találkoztunk. Róbert és a felesége az olaszos szószos tészta valamint puding tortás vendéglátásunkat egy igazi grönlandi „rénszarvas sült” vacsora meghívással viszonzták, melyet mi szíves-örömmel elfogadtunk.

Korábban ettünk már fókát, s mint írtam bálnát is, de a pálmát mégiscsak a rénszarvas sült vitte el. Vendéglátóink igazi finom vacsorával kényeztettek el minket. A vacsora és a beszélgetés hosszúra nyúlt. A mi terveink között szerepelt, hogy másnap ismét megkíséreljük az Illulisatba való áthajózást - ahol ugye a jég igen fontos tényező –, de hiába böngésztük az elérhető meteorológiai oldalakat, semmi értékelhető adatot nem találtunk. Ekkor Birgit jobb megoldást talált ki. Kapta a telefont és még akkor, igen későn este felhívta az illulisati kórházban dolgozó kollégáját, hogy megtudja számunkra a legaktuálisabb jégadatokat. A hírek szerint most jó a jég helyzet, így holnap nekivágunk, hátha most, negyedszerre sikerül bevennünk az áhított várost.

Amikor eljöttünk vendéglátóinktól csendesen hullott a hó a grönlandi éjszakában. A meleg lakás után igencsak hidegnek tűnt a hajónkban uralkodó 11 fok. A jó kis olajkályhánk egyelőre nem használható, ugyanis az előző napi gyenge teljesítménye után annak tisztítására adtuk a fejünket, és ennek súlyos következményei lettek. Így utólag a fűlemben csengenek Pisti barátom apukájának intelmei: „Fiam, ha valami működik, ahhoz ne nyúlj!” No, de egy pislákoló kályha az vajon működik-e? Nézőpont kérdése. Minden esetre jobban működik, mint egy törött kályha. Még szerencse, hogy van nálunk (Sémer Sanyi szerint olyan a hajó, mint egy kis Baumax áruház) 1200 fokig használható szilikon. Már csak azt nem tudjuk, hogy az olajat is bírja-e? Ezen töprengeni lesz elég időnk, mert a kötési idő -ebben a 11-fokban- elég hosszú, ha nem is várjuk ki az ismertetőn jelölt max. 96 órát.

Azért a helyzetünk nem drámai, ugyanis elődeink beszereltek egy olyan berendezést is, amelyikkel lehet fűteni, ha jár a hajó motorja. Bár kicsit hangos és a szagát sem szeretjük a kikötőben pöfögésnek, de ha hideg van hát megalkuszunk.